

Markó Béla

ŐSZI ASZTAL

Micsoda békebeli jelenet,
verik az utcaseprők a fáról
az elsárgult levelet.

Még mindig érzem a gyermekkori lázat,
s még mindig nem hiszem, hogy
ez a huszonegyedik század.

Ugyanígy sajnáltam akkor is
az álmukból felvert fákat,
ahogy csupasz ágakkal kiabáltak.

Billegő szavak, eltört mondatok
mind-mind a földre hulltak,
zörögtek még, aztán egymáshoz bújtak.

Egyenként múlni el? Minek?
Kár nézni, hogy külön enyésznek,
jobb földre sújtani az egészet,

és jobb csak egyszer megteríteni
torozóknak az őszi asztalt,
mert később így tiszta lesz az aszfalt.

Nagy vesszőseprűkkel csépelik
az el sem száradt lombot,
s beszélgetnek közben szegény bolondok.

Hagyatkozik Tóth Árpád meg Kosztolányi,
s Babits is némán búcsúzik az ősztől,
leveleket tép, verset körmöl.

Nincsen ritmus, de még keringnek a nedvek,
s míg rímek csordulnak ki itt-ott,
a pucér ágak felfedik a titkot,

hogy téphetnek minket is most már,
kár lenne idefent dideregni,
ha odalent majd tisztább lesz a semmi.